

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3605/2022
06.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Градско саобраћајно предузеће Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Драган Јовановић адвокат из ..., ради исплате разлике накнаде трошкова за исхрану у току рада, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 166/22 од 08.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 166/22 од 08.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 166/22 од 08.04.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1972/21 од 07.07.2021. године у првом и другом ставу изреке, тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име разлике у висини накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у готовом новцу за период од новембра 2018. године до јуна 2019. године исплати тужиоцу укупан износ од 15.338,85 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе наведене у том ставу изреке почев од означених датума до исплате, а на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у боновима за исти период исплати укупан износ од 8.790,40 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1972/21 од 07.07.2021. године тако што је обавезан тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 108.548,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, а одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 1.310,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, Посебним колективним уговором за јавна предузећа у комуналној и стамбеној делатности Града Београда („Службени лист Града Београда“ број 78/18) предвиђено је право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада у висини од 500,00 динара по радном дану. И Посебним колективним уговором туженог („Службени лист Града Београда“ број 96/18) запосленима је признато право на накнаду трошкова исхране у току рада у истом износу по радном дану, с`тим што се део у износу од 300,00 динара исплаћује у новцу, а део у износу од 200,00 динара у боновима за исхрану. Тужени је ову накнаду у спорном периоду исплаћивао у умањеном износу.

Тужилац је поднетом тужбом тражио исплату разлике предметне накнаде у висини која између странака није била спорна.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања другостепени суд је у овом спору, правилном применом материјалног права, преиначио пресуду нижестепеног суда.

Право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада, предвиђено чланом 118. став 1. тачка 5. Закона о раду, остварује се у складу са општим актом и уговором о раду, ако послодавац то право није обезбедио на други начин. Висина трошкова исхране у току рада утврђена је Посебним колективним уговором туженог у износу од 500,00 динара по радном дану, у истој висини прописаној и Посебним колективним уговором за јавна предузећа у комуналној и стамбеној делатности Града Београда, с`тим што се део трошкова у износу од 300,00 динара запосленом исплаћује у новцу, а остатак у боновима за исхрану.

Следствено изложеном, тужилац је имао право на исплату трошкова исхране у току рада у уговореним износима. Без обзира на принцип бруто зараде, установљен одредбом члана 105. Закона о раду, који у себи садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе колективног уговора и уговора о раду тумаче се онако како гласе. У ситуацији када се у колективном уговору наведе конкретан новчани износ који се има исплатити запосленом на име накнаде трошкова исхране у току рада, не може се на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу. Општим актима и уговором о раду у конкретном случају није предвиђено да је висина накнаде за трошкове исхране у току рада уговорена у бруто износу, због чега није било места умањењу по основу пореза и доприноса и исплаћивању тужиоца нижих износа накнаде од уговорене.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**